

DILEMMA

Samantha King

alacakaranlık kitaplığı

© KARAKARGA YAYINLARI 133

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

DİLEMMA

Orijinal Adı: The Choice
Samantha King

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker
Editör: Başak Tan
Yayın Koordinatörü: Mesud Ata
Çevirmen: Begüm Kovulmaz
Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli
Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

© 2017 Samantha King / Piatkus
Nurcihan Kesim Literary Agency
aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı: Mayıs 2018

ISBN: 978-605-2241-30-1

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, M. K. Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226
Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5
Nişantaşı / İstanbul
Tel: (0 212) 252 22 42
Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com
 info@karakarga.com
 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)
 [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)
 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Orient Basım
Ardes: İkitelli OSB mah. Giyim Sanatkarları,
5-A 6-A Blok, no:315, kat:3, Başakşehir/İstanbul
Matbaa Setifika No: 35724

Çeviri: Begüm Kovulmaz

Paul, Hani ve Rafi için...
Benim dünyam sizlersiniz.

Çünkü o ölüm uykusunda ne rüyalar görülür.

William Shakespeare

Hamlet, III. Perde, 1. Sahne

GİRİŞ

Kızımın kızıl-altın sarısı bukleleri... İpek gibi yumuşacık, asma filizlerini andıran bukleleri onları karıştıran parmaklarımdan dans ederek kaçarken sabah güneşi altında ışıldıyor. Kırmızı bir bulut gibi yükselmelerini büyülenmiş gibi seyrediyorum. Saçlarına doğru uzanmaya değil, arkaya savrulan bedenini tutmaya çalışıyordum. Düşüşü ağır çekim bir tablo gibi kazındı zihnime. Boşu boşuna, çaresizce sallanan kollarımla kızımın düşmesine engel olmaya çalışırken ancak kuru yaz havasını kucaklayabiliyorum ve bakır rengi incecik buklelerinin ucunu yakalayabiliyorum. Düzleştirebilsin ve böylece daha az sevimli, daha büyük görünsün diye kestirmem için sürekli baskı yaptığı lüleler.

Asla daha büyük görünmeyecek; asla büyüymeyecek bundan sonra.

Bu düşünce içinde, derinlerde bir yerde şok etkisi yapıyor, bedeninin yere düşünce çıkardığı ses içinde yankılanıyor. Bahçe yolunun üstünde diz çöküyor, kemiklerimi ezen betona aldırmadan dizkapaklarımla üstünde sürünerek gül çalılarının altından ona doğru emekliyorum. Titreyen parmaklarım sert toprağı tırmalıyor, çığına dönmüş halde ilerlemeye çalışırken derim yarılıyor, ellerimdeki ve bileklerimdeki hastalıklı kan kokusu genzimi yakıyor. Öyle çok kan var ki. Kollarımı var gücümle uzatırken omuzlarım çıkacak gibi oluyor; ellerimi Annabel'in saçlarının halesine daldırıyorum, sanki bu onu bana bağlayacakmış gibi yumuşak buklelerini parmak uçlarıma doluyorum. Yanağımı soğuk ve nemli toprağa yaslayıp ben de ölmeyi diliyorum.

Hiçbir rahatlama gelmiyor; bunun yerine, zihnim anıların dehşetine takılıp kalıyor...

Annabel yaşatlarından daha ufak tefek. Bedeni ince, bir metre yirmi santim boyunda bir kız için bacakları şaşırtıcı ölçüde uzun, kollarıysa incecik. "Çin çubuklarım," der onlara hep. En büyük şeyi, ince

telli, örümcek ağı gibi, kestane rengi, ehlileştirilemez buklelerden bir taç gibi olan saçlarıdır. Annabel'in kişiliğinin saçlarına uygun biçimde geliştiğini düşünmüşümdür hep; uçuk, huzursuz, neşeyle gülümsemeden bakması imkânsız.

Dom, dokuz ay önce kesmem için ısrar etmeseydi, Aidan'ın saçları da Annabel'inkilere benzeyecekti. Yeni okulundaki ilk gününden önceki cumartesi günü, onu alışveriş caddesindeki berbere götürürken yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissediyordum. Ansiklopedisinin arkasında gizlemeye çalıştığı gözyaşlarını hatırlıyorum. Okul kapısında, ondan iki dakika küçük erkek kardeşini yeşil bahçeden geçirip kırmızı tuğlalı büyük binaya doğru çekiştiren Annabel, gitmem için sabırsızlıkla bana el salladığında ben de gözyaşlarımı sakladım. Mor renkli şık ceketlere baktım ve şaşkın şaşkın kısa saçlarını ovuşturan Aidan'ı görünce kalbim sızladı.

Dom şikâyet etmekte haklıydı; berber fazla ileri gitmişti ve onu durdurmam gerekirdi; ama bütün çocukların saçlarının kısacık kesildiği konusunda ısrar ettiği zaman tereddüt ettim. Aidan'ın kısa saçlarının diğer çocukların arasına karışmasını kolaylaştıracağını düşünüp teselli ettim kendimi. Lüks bir okulun en yoksul öğrencileriydiler; sınıflar ne kadar küçük, olanaklar ne kadar fazla olursa olsun katlanmak zorunda kalacakları alayları düşünmeye dayanamıyordum. Gerçi Dom okul hakkında yanılmıştı; ikizler eski devlet okulunda, parti çantalarında iPhone'lar ve özel kayak dersleri bulmayı beklemeyen eski arkadaşlarının arasında daha mutluydular; ama geçen yıl özellikle ikizlerle ilgili tartışmaların çoğunu nasıl kaybettiysem bu tartışmayı da kaybetmişim.

"Ne kadar da benziyorlar değil mi?" derdi spor malzemeleri taşıyan dadılar, koşarak pilates derslerine gitmeden önce.

Evet, aslında hiç benzemiyorlar, ama neyse... Oğlum hep bana yapışır, elimi bırakmak istemezdi, ama kızım hep silkelenip elimden kurtulur, yükselere uçmayı, özgürlüğe doğru yükselmeyi arzulardı.

Onu bu yüzden mi seçtin? Sana ihtiyacı olduğu, seni daha fazla sevdiği için?

Çocuklarımızın ikisinin de ihtiyacı vardı bana! İkisi de seviyordu beni. Ben de onları aynı ölçüde seviyordum.

Çakıllı toprak yanağımı dağlarken kafamın içindeki anlamsız tartışma sürüyor; Annabel'in bana bir daha asla ihtiyacı olmayacak,

Aidan da ihtiyaç duysa bile itiraf etmeyecek bunu. Bir katilin evime girmesine izin vermenin; utangaç, sevimli, ihtiyatlı oğlumu koruyup da neşeli, ilgi çekmeyi seven, hayatla hep korkusuzca yüzleşen kızımın ölüme koşmasına izin vermenin cezası bu.

“Ben bakarım anne. Sen devam et; harika bir iş çıkarıyorsun,” diyen Aidan, zilin sesini duyunca yavaş yavaş ön kapıya doğru ilerlemeye başladı, ama elimi kaldırıp onu durdurdum.

“Bir dakika canım. Yabancılara kapıyı açmanızdan hoşlanmadığımı biliyorsun.”

“Gelenin bir yabancı olduğunu nereden çıkarıyorsun?” dedi kanepeden ayağa fırlayan Annabel. “Max Amca da gelmiş olabilir. Bizim için özel bir sürprizi olduğunu söylemişti.”

“Hah.” Gözlerimi devirdim. “Bir saniye daha izin verin.”

İşte. Mükemmel. Yaklaşan tehlikenin, güvenli, sıradan ailemizi gözetleyen hain casusun farkında olmadan, son mumu da çocuklarımın yüzme havuzu şeklindeki kocaman pastasının mavi kremasına özenle yerleştirdim. Annabel için on tane mor, Aidan için on tane kırmızı mum. O akşamüstü düzenleyeceğimiz havuz partisinin baş döndürücü süsü olacaktı bu pasta.

“Hemen geliyorum!” diye seslendim ve parmağımdaki krema kalıntısını yalayıp kapıya koştum.

Ancak Annabel, kapıya benden önce ulaştı. “Bahse girerim ki postacıdır gelen, camın arkasındaki kocaman gölgeye baksanıza. Kucağında bir sürü hediye olmalı!”

Kız kardeşinin yanına geçerken “Umarım yeni bir Xbox da getirmiştir,” dedi video oyunlarını saplantı ölçüsünde seven oğlum.

“Baban video oyunlarını pek sevmiyor, biliyorsun,” dedim, onu üzmemek için yumuşak bir ses tonuyla.

“Çünkü hep kazanmak istiyor ve vurulmaktan nefret ediyor da ondan,” dedi Aidan bilmiş bir tavırla. Gözlerini benim gibi devirdiğini görünce gülmekten alamadım kendimi.

Tuhaf bir andı; çünkü sonraki birkaç saniye boyunca Aidan’ın silahlı oyunlarından birinde bulduk kendimizi. İki adım önden yürüyen kızım ön kapıyı açıp askeri kıyafetler giymiş ve bir kar maskesi takmış, kucağında hediye falan olmayan adama baktı. Kusursuz yaz sabahını tamamen kapatan o iri yarı figür, iki çocuğumu birden yakalayıp evin yan tarafına, oradan da arka bahçeye sürükledi. Eldivenli

elindeki silahı neredeyse birbirinin aynısı, doğum günü mutluluğuyla parlayan yüzlerine çevirdi ve peşlerinden koşturup yetiştiğim zaman bana döndü.

“İkisinden birini seç, kaltak.”

Şimdi yalnızca karanlık var.

BİRİNCİ
BÖLÜM